

РЕШЕНИЕ

№ 3425

гр. Варна, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 49 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Димитър Димитров

при участието на секретаря Милена Д. Узунова
като разгледа докладваното от Димитър Димитров Гражданско дело № 20223110116016 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по повод предявен от ишците **И. Г. А., ЕГН:*******, с л.к. ****, издадена на 30.09.2021г. от МВР - Варна, с поС.ен адрес: гр. Варна, ул. „*****“ 21, ет. 6, ап. 18 и **Н. Г. Н., с ЕГН *******, с л.к. ****, издадена на 18.10.2021 г. от МВР - Варна, с поС.ен адрес: гр. Варна, ж.к. „****“, чрез адвокат Р. Н. С. – ВАК, **против** ответника **ОБЩИНА ВАРНА**, положителен установителен иск с правно основание чл.124 ал.1 от ГПК, за постановяване на съдебно решение, с което да се приеме за установено в отношенията между страните, че **ИШЦИТЕ СА СОБСТВЕНИЦИ** на недвижим имот, находящ се в с. ****, общ. Варна, ул. „*****“ № 42, целият с площ от 603 кв.м, стар ****, кв. 26, парцел ****, по кадастрална карта от 2015г. с идентификатор № ****, с граници: ****.501.1031; ****.501.686; ****.501.685; ****.501.688; ****.501.689; ****.501.690, **на основание чл.124 ГПК вр. чл.79 от ЗС**-изтекля придобивна давност- давностно владение, упражнявано в периода 01.06.1969 г. до 1989г. от родителите на ишците и в периода от 1989г. до настоящия момент – упражнявано от ишците.

Ишците обосновават съществуващия за тях правен интерес от провеждане на установителния иск, навеждайки следните фактически твърдения: Ишците сочат, че имотът е владян от родителите им по силата на

Договор за отстъпване правото на строеж върху държавна земя от 1969г. на **** Н. И. (баща на ишците) до 1989г., а от тогава до настоящия момент, го владеят ишците. Ишците са собственица на по 1/2 ид.ч. от жилищната сграда по силата на Нотариален акт за дарение на недвижим имот **** дело 1713/89г. и по 1/2 ид.ч. от правото на строеж върху процесния имот.

Твърдят, че за процесния имот е съставен Акт за частна държавна собственост №****/26.03.1969г., издаден от Градски народен съвет - гр. Варна.

Твърдят, че родителите им са владели имота до 1989г., а съвместно с тях от 1981 г. първият ищец също владее имота. Твърдят, че към настоящия момент имотът се владее от двамата ищци заедно, като владението е непрекъснато и необезпокоявано. Твърдят, че в имота е построена жилищна сграда, а останалата свободна част я обработват и се грижат за нея. Твърдят, че са оградили имота и са заплащали данъци за поземления имот от 1998 г. до сега.

Приемат, че са налице правните основания, за придобиване на имота, а именно: Имотът е владян от родителите на ишците в периода от 1969г. - 1989г., а ишците са наследили владението. Имотът се владее от ишците от 1989г. до настоящия момент, като на осн. чл. 82 от ЗС е присъединено владението на родителите им, датиращо от 1969г. Изтъква се, че по отношение на второто правно основание, ишците са придобили имота в режим на СИО, но предвид ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ 3/2016 от 29.06.2017 год. не желаят да конституират съпрузите като съищци.

Изтъкват, че предвид новата законодателна уредба датираща от 1996 г. насам по отношение на придобивната давност на имоти частна общинска и частна държавна собственост и отмяна на мораториума, с Решение № 3 от 24.02.2022г. по конституционно дело № 16 от 2021 г., ишците са иницирали процедура по заверка на молба - декларация за обстоятелствена проверка. Твърдят, че подали в **** заверената вече от другите институции Молба - декларация с вх. № **** от 17.05.2022г. Твърдят, че са заплатили такса в размер на 180 лева, със срок на изпълнение на услугата 1 месец, но до настоящия момент, вече повече от 7 месеца нямамо произнасяне. Твърди, че след разговори със служители на ответната община били уведомени, че в момента се извършва процедура по деактуване на процесния имот от

Областната управа на гр. Варна, с цел актуването и от ****. Твърдят, че това е причина да са в невъзможност да се снабдят с КНА, тъй като има спор за материално право с ****.

Ответникът ****, в срока по чл.131 ГПК представя отговор и със същия изразява становище, чу предявеният иск е неоснователен и недоказан.

Оспорват се наведените от ищцовата страна твърдения, като считат същите за неоснователни и некореспондиращи по никакъв начин с реалната фактическа обстановка. Оспорва се възможността за придобиване по давност на имот – държавна собственост преди 1989г. Изтъква се, че за ищите, за периода от 19.09.1996г. до 30.09.2006г. е съществувал в правния мир конкретен и точно разписан нормативен ред за придобиване правото на собственост върху имота, предмет на исковата им претенция, регламентиран в Постановление №235 на Министерския съвет от 19.09.1996г. за приемане на Правилник за прилагане на ЗДС и на Правилник за прилагане на ЗОС. Това постановление е действало до 30.09.2006г., отменено е с Постановление №254 на МС от 15.09.2006г., с което е приет нов правилник за прилагане на ЗДС. Изтъква се, че за ищите е била налице законова възможност за придобиване правото на собственост на процесния имот за периода от 19.09.1996г. до 30.09.2006г. , а именно ал.5 и 6 на §1 от ПЗР на ПМС №235/19.09.1996г., регламентираща ред за придобиване правото на собственост върху имота. В допълнение към отговора на ИМ се заявява, че на 25.11.2022г. е изготвен акт за частна общинска собственост №****/25.11.2022г. относно процесния имот.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна:**

Видно от приложения Акт № ****/21.02.1968 г. за държавна собственост на недвижим имот, находящ се в с. ****, същият е съставен на основание чл. 6 от Закона за собствеността от 09.09.1944 г. за държавно дворно място от 450 кв.м. в кв. 8, пар. XV – урегулиран по плана на с. ****, като в графа „3“ е нанесена допълнителна отметка от служебно лице, в която е посочено, че „съгласно новия регулационен план мястото има площ 600 кв.м. в кв. 38, парцел ****“. Вписано е, че мястото е отстъпено за строеж на ****, съгласно протоколно решение № **** от 26.03.1969 г. на ИК на ГНС – Варна, като в посочената графа е извършена корекция, в резултат на което е

посочено, че правото на строеж е отстъпено на **** Н. И..

Видно от приложения Договор **** за отстъпване правото на строеж върху държавна земя, на 26.03.1969 г. в полза на **** Н. И. е отстъпено правото на строеж върху държавно урегулирано място от 600 кв.м., съставляващо парцел **** от кв. 38, находящо се в с. ****, гр. Варна, за постройка на жилищна сграда.

Представен е позволителен билет № 347 за строеж в гр. Варна, съобразно който на **** и **** Н.в от с. **** е позволено построяването на двуетажно жилище, съгласно идейния застроителен план при одобрен архитектурен проект и дадена строителна линия.

Представен е Нотариален акт от 24.03.1981 г. за продажба на недвижим имот, от който се установява, че **** Н. продава на дъщеря си И. Г. Н.а собствения си недвижим имот, а именно една жилищна сграда, заедно с отстъпеното право на строеж върху държавна земя, съставляваща парцел **** в кв. 38 по плана на с. ****те, Варненски окръг, целият от 600 кв.м., при съсед: улица „****“, ****, ****, ****, находящо се на ул. „****“ № 42 в с. ****.

Представен е Нотариален акт № 40, том XI, дело № **** от 31.03.1989 г. за дарение на недвижим имот, от който се установява, че И. Г. Н.а дарява на брат си Н. Г. Н. собствената си ½ ид.ч. от жилищна сграда, заедно с ½ ид.ч. от отстъпеното право на строеж върху държавна земя, съставляваща парцел **** в кв. 38 по плана за с. ****, Варненска област, целият с площ от 600 кв.м., при съсед: улица „****“, ****, ****, ****, находящо се на ул. „****“ № 42 в с. ****.

Приложена е Заповед № 31 от 10.04.1992 г. на кмета на община Варна – ****, от която се установява, че е одобрено изменението на застроителния и регулационен план на с. ****, общ. Варна, освен част от кв. 1, 2, 3, 4, 6, 7 и кв. 27, 28, 46, 47, 60, така както е показано на регулационния план.

Приложена е приходна квитанция от 25.11.2015 г., издадена на името на И. Г. А., касаеща заплащането на данък за недвижим имот и такса за битови отпадъци за 2015 г. в размер на 29,73 лв. за имот в с. ****, ул. „****“ № 42.

Представена е приходна квитанция от 29.01.2020 г., издадена в полза на Н. Г. Н. за имот, находящ се в с. ****, ул. „****“ № 42, за заплатени данъци за недвижим имот и такса за битови отпадъци за 2020 г. в размер на 27,59 лв.

Установява се от представената приходна квитанция на Н. Г. Н., че за имот в с. ****, ул. „*****“ № 42 е заплатен данък за недвижим имот и такса за битови отпадъци в общ размер на 29,73 лв.

По делото е представено удостоверение от 12.05.2022 г., издадено от ****, Дирекция „Местни данъци“, видно от която поземлен имот с идентификатор ****, стар № ****, кв. 26, парцел ****, целият с площ от 600 кв.м., находящ се на ул. „*****“ № 42, с. ****, общ. Варна, е деклариран от лицата И. Г. А. и Н. Г. Н. с декларация с вх. № ****/08.04.1998 г.

По делото е представено писмо от 31.05.2022 г. от арх. **** – директор на дирекция „АГУП“, до **** – директор на „Дирекция Общинска собственост, икономика и стопански дейности“, от което се установява, че ПИ **** по КК представлява ПИ **** от КП – 1988 г. и УПИ ****, кв. 38 от РП – 1972 г. и попада извън обхвата на кадастралния план от 1962 г.

Установява се от приложената Заповед № **** от 11.10.2022 г. на Марио Смърков – областен управител на гр. Варна, че недвижим имот, съставляващ държавно дворно място от 450 кв.м. в кв. 8, парцел XV, урегулиран по плана на с. ****, общ. Варна, представляващ съгласно новия регулационен план (и съгласно нанесената отметка в акта за държавна собственост) дворно място с площ 600 кв.м. в кв. 38, парцел ****, описан в Акт за държавна собственост № ****/21.02.1968 г., а съгласно одобрените кадастрална карта и кадастрални регистри на с. **** – представляващ поземлен имот с идентификатор **** с площ 603 кв.м., вид на територията: урбанизирана, с начин на трайно застрояване: „ниско застрояване (до 10 м.)“, находящ се в. ****, общ. Варна, обл. Варна, ул. „*****“ № 42, при граници и съседи: ПИ ****.501.1031, ПИ ****.501.685, ПИ ****.501.686, ПИ ****.501.688, ПИ ****.501.689 и ПИ ****.501.690, е отписан от актовете книги за имотите – частна държавна собственост, на основание чл. 78, ал. 1 ЗДС вр. чл. 108 от Правилник за прилагане на ЗДС вр. чл. 58, ал. 5 ЗОС вр. чл. 32, ал. 1 ЗАдм.

По делото е представен Акт за частна общинска собственост № **** от 25.11.2022 г., видно от който на основание чл. 58, ал. 5 ЗОС, във връзка със Заповед № ****/11.10.2022 г. на областния управител на гр. Варна поземлен имот с идентификатор **** с площ от 603 кв.м., находящ се на ул. „*****“ № 42, с. ****, общ. Варна, е актуван.

С молба декларация от ищците е започнала процедура за признаване правата им върху имота по реда на обстоятелствена проверка, в която връзка е издадено Удостоверение с изх. рег. № **** от 09.12.2022 г. от ****, чрез **** – заместник-кмет на община Варна.

По делото е представено писмо от **** Г. – кмет на с. ****, до директора на Дирекция „ПНО“ – Варна, в което е посочено, че в кметство **** не е налично четливо копие на плана на селото от 1963 г., поради което не е налице възможност да се установи дали има изменения в границите на ПИ ****. Посочено е, че със Заповед № 31 от 10.04.1992 г. е одобрен нов регулационен план за кв. 26, който и към настоящия момент е актуален, предвид това, че в кметството не е налице информация за изменението му.

По делото е изготвена съдебно-техническа експертиза, която съдът намира за компетентно изготвена, вещото лице по която - инж. В. А., е дало отговори на зададените от ответника въпроси. Посочено е, че за периода от 01.01.1950 г. до 01.06.1973 г. е одобрен Кадастрален план от 1962 г., върху който е нанесен регулационния план, одобрен със Заповед № 624/05.09.1963 г. на Председателя на ИК на ГНС, като съгласно посочените планове, процесният имот попада извън регулацията на населеното място. Изложено е, че съгласно регулационен план, одобрен със Заповед № 15/17.03.1972 г. на Председателя на ИК на ГНС, изработен на основата на КП от 1962 г., за имота е отреден парцел ****, кв. 38 с площ от 618 кв.м. с предназначение за жилищно строителство.

Вещото лице е разяснило, че за периода от 01.06.1973 г. до 31.03.2001 г. е приет Кадастрален план от 1988 г., съгласно който ПИ с идентификатор **** е идентичен с ПИ **** с площ от 600 кв. м., а в разписния лист не е записан собственик на имота. Посочено е, че за имота е приет Регулационен план, одобрен със Заповед № 31/10.04.1992 г. на кмета на община Варна, като за опорен план е послужил кадастралния план от 1988 г., съобразно който за ПИ с идентификатор **** е отреден парцел ****-****, кв. 26 с площ 585 кв.м., както че имотът е предназначен за жилищно строителство.

В експертизата е посочено, че за периода от 31.03.2001 г. до одобряването на КKKP със Заповед № РД-18-29/23.04.2015 г. на ИД на АГKK е действал КП от 1988 г., а РП от 1992 г. действа и до настоящия момент. Експертът е изложил, че със Заповед № РД-02-14-2197/03.09.2012 г. на МРРБ

е одобрен Общ устройствен план на община Варна и Специфични правила и норми към него, а съгласно тези правила имотът попада в зона Жм – жилищна устройствена зона с преобладаващо ниско застрояване.

Отговорено е от вещото лице, за първи път процесният имот се появява в сегашния си вид в Регулационния план, одобрен със Заповед № 15/17.03.1972 г. на Председателя на ИК на ГНС, като разликата в площта и границите е в рамките на допустимата грешка по чл. 18 и чл. 19 от Наредба № РД-02-20-5/15.12.2016 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри.

Разяснено е, че преди 1969 г. процесният имот е бил със статут на земеделска земя и е в включен в регулационните граници на населеното място с РП от 1972 г. Вещото лице сочи, че не е открило данни имотът да е бил включван в ТКЗС, ДЗС или други кооперативни и селскостопански организации.

В хода на производството са изслушани свидетели на страната на ищците.

Установява се от показанията на свидетеля С. ****, които съдът намира за обективни и базирани на лични впечатления, че същият е съсед на ищците от 1982 г. Знае, че процесният имот е предоставен от общината с отстъпено право на строеж, като къщите са строени през 1969 г. – 1970 г. и оттогава се стопанисват от родителите на ищците – **** и ****, а след 1990 г. самите ищци започнали да обработват земята, да сеят фиданки и зеленчуци. Соци, че в имота има засадени овошки.

От показанията на свидетеля **** които съдът цени като обективни и последователни, се изяснява, че тя и ищците са съседи в с. ****. Имотът бил построен от родителите им през 1969 г. и от следващата година започнали да живеят в селото. Свидетелят излага, че след 1989 г. ищците започнали да ходят до имота, за да помагат на родителите си, като към момента живеят там заедно с майка им ****. Соци, че откакто ограда около имота е направена, не е местена. Имало засадени овошки, като градината била пълна със зеленчуци, докато бащата на И. и Н. все още можел да се грижи за тях.

При тази установеност на фактите, съдът възприе следните правни изводи:

Съобразно разпределената от съда доказателствена тежест и предвид

характера на предявения положителен установителен иск, ищците е следвало в условията на пълно и главно доказване да установят твърденията си за изтекла в тяхна полза придобивна давност за периода от 1969 г. до 1989 г. от родителите им и за периода от 1989 г. до настоящия момент – в полза на ищцовата страна, а именно: че фактическата власт върху процесния имот е упражнявана трайно, непрекъснато, явно и несъмнено за посочените периоди, както и че е налице намерение за своене, демонстрирано пред трети лица.

За приложение на придобивната давност, като оригинален способ за придобиване на вещни права, посредством осъществяване на фактическата власт върху вещ за определен период от време, разпоредбата на чл. 79 ЗС изисква непрекъснато владение на имота за период от 10 години, което следва да е несмущавано, несъмнено и явно. За да е налице фактическият състав на цитираната разпоредба у лицето, упражняващо фактическата власт върху имота следва да е налице намерение за своене, изразено външно чрез различни действия, които фактически запълват съдържанието на правомощието на собственика. Уредена е презумпция в нормата на чл. 69 ЗС, съгласно която се предполага, че владелецът държи вещта като своя, докато не се докаже, че я държи за друго. Изложеното налага извода, че страната, която се позовава на изтекла в нейна полза придобивна давност по отношение на един имот, следва и да установи, че не е налице законова пречка имотът да бъде предмет на придобиване по давност. Ограничение в тази посока би могла да бъде разпоредбата на чл. 86 ЗС, уреждаща невъзможността за придобиване по давност на вещ, която е публична държавна или общинска собственост, като в първоначалната редакция на нормата 16.11.1951 г. се говори за забрана за придобиване по давност вещ, която е социалистическа собственост.

Установено е от вещното лице инж. В. А., че съобразно приетия и одобрен Кадастрален план от 1988 г. процесният ПИ с идентификатор **** в кв. 26, парцел ****, целият с площ от 600 кв.м., находящ се на ул. „****“ № 42, с. ****, общ. Варна, е идентичен с ПИ **** с площ от 600 кв.м., който имот е предназначен за жилищно строителство.

В настоящата хипотеза не се оспорва от ответника, а и се установява от събраните в хода на процеса гласни доказателствени средства, посредством разпита на свидетелите С. и ****, че фактическата власт върху процесния

недвижим имот се упражнява именно от ищите, а преди това и от техните родители.

Установява се от приложения Договор ****/26.03.1969 г. за отстъпване правото на строеж върху държавна земя, че в полза на **** Н. И. /баща на ищите/ е отстъпено правото на строеж върху държавно урегулирано място от 600 кв.м., съставляващо парцел **** от кв. 38, находящо се в с. ****, гр. Варна, за постройка на жилищна сграда, който договор е в съответствие с представения разрешителен билет № 347 за строеж в гр. Варна, издаден на **** и **** Н.в от с. **** за построяването на двуетажно жилище, съгласно идейния застроителен план при одобрен архитектурен проект и дадена строителна линия.

Съобразно изложеното по-горе за датата, на която е отстъпено правото на строеж в полза на **** И. - 26.03.1969 г., приложение следва да намери чл. 15 ЗС /ДВ бр. 92/16.11.1951 г./ и следващата му редакция / ДВ бр. 12 от 11.02.1958 г./, в която не е предвидено лицата, на които е учредено право на строеж да могат да използват и незастроената част от парцела, върху който им е отстъпено това ограничено вещно право. Предвид обаче чл. 1, ал. 2 от Указ № 115/1.04.1954 г. за насърчаване и подпомагане на кооперативното и индивидуалното жилищно строителство, построените жилищни сгради в изпълнение на отстъпеното право на строеж върху държавна земя стават собственост на строителите, а те придобиват „и право на ползване върху отстъпената им държавна земя”. Това налага извода, че независимо, че не е налице възпроизвеждане на посочената норма в договора за отстъпено право на строеж, подзаконовият нормативен акт е породил действието си и притежателите на право на строеж, отстъпено на основание чл. 15 ЗС върху държавна земя са придобили и право на ползване върху незастроената част от парцела, върху който притежават суперфициарни права. /така Решение № 5/12.02.2019 г. по гр.д. № 74/2018 г. на ВКС, ГО/.

Това налага извода, че заедно с отстъпването от страна на Държавата в полза на бащата на ищите на правото на строеж върху процесния имот, то в негова полза е възникнало и акцесорното право да ползва незастроената част от парцела.

Видно от последвалите разпоредителни сделки, обективирани в Нотариален акт от 24.03.1981 г. за продажба на недвижим имот, по силата на

който **** Н. продава на дъщеря си И. Н.а жилищна сграда, заедно с отстъпеното право на строеж върху държавна земя, съставляваща парцел **** в кв. 38 по плана на с. ****те, Варненски окръг, целият от 600 кв.м., находящо се на ул. „****“ № 42 в с. ****, и дарението, отразено в Нотариален акт ****, дело № **** от 31.03.1989 г. за дарение на недвижим имот, извършено от ищцата в полза на брат ѝ – Н. Н., на собствената ѝ $\frac{1}{2}$ ид.ч. от жилищна сграда, заедно с $\frac{1}{2}$ ид.ч. от отстъпеното право на строеж върху държавна земя, съставляваща парцел **** в кв. 38 по плана за с. ****, Варненска област, целият с площ от 600 кв.м., обект на реализираните отчуждителни действия е построената в процесния парцел недвижим имот, заедно с отстъпеното право на строеж върху държавна земя, респ. $\frac{1}{2}$ ид.ч. от същите.

От изложеното се установява, че правото на ползване се прехвърля в полза на трети лица, заедно с правото на строеж, респ. правото на собственост върху построената в имота жилищна сграда. /Решение № 1299/26.10.2022 г. по в.гр.д. № 1332/2022 г. по описа на Окръжен съд - Варна/

Предвид установеното, на следващо място на изследване подлежи втората предпоставка за уважаване на така предявената претенция – намерението за своеене от страната, упражняваща фактическата власт върху процесния имот. Именно намерението за своеене се явява разграничителният критерий между осъществявано владение и държане на един имот. За разлика от владението, при държането по смисъла на чл. 68, ал. 2 ЗС, при упражняването на фактическа власт върху вещта, лицето не държи последната като своя. Ето защо и институтът на придобивната давност може да намери приложение само по отношение на владението, но не и на държането на чужда вещ. Само и единствено ако е налице промяна в намерението на упражняващия фактическата власт, държането може да премине във владение, в който случай в полза на владелеца тече придобивна давност. Намерението следва да бъде изразено външно, посредством категоричното демонстриране на действия от страна на владелеца, отричащи правата на насрещната страна.

Доказателства обаче в тази насока не се ангажираха от ищцовата страна. Приложенияте по делото разписки за заплатени данъци и изслушаните в хода на процеса свидетелски показания не установяват по категоричен и недвусмислен начин изискуемата промяна в намерението на ишците за своеене

на процесния имот.

Свидетелите С. и ****, макар и да са възпроизвели непосредствените ди наблюдения досежно имота, установяват единствено факта на осъществяваната фактическа власт от ищите И. А. и Н. Н., но не и категорично демонстриране на действия от страна на последните, отблъскващи собственическите права на Държавата, а впоследствие и насрещната страна – община Варна. Заплащането от друга страна на данъци за недвижим имот също не може да бъде отнесено като действие, представляващо трансформация на държането на вещта, доколкото погасяването на дължимите от ползвателя на имота публични вземания е негово задължение в качеството му на титуляр на ограниченото вещно право и не може да бъде отчетено като промяна в намерението на държателя.

По изложените съображения, така предявената претенция подлежи на отхвърляне като недоказана.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на делото ответната страна има право на разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, но доколкото искане за присъждането им не е направено от ****, то такива не следва да се присъждат.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **И. Г. А., ЕГН:******* с л.к. ****, издадена на 30.09.2021г. от МВР - Варна, с поС.ен адрес: гр. Варна, ул. „*****” 21, ет. 6, ап. 18 и **Н. Г. Н., с ЕГН *******, с л.к. ****, издадена на 18.10.2021 г. от МВР - Варна, с поС.ен адрес: гр. Варна, ж.к. „****”, чрез адвокат Р. Н. С. – ВАК, **против ответника ОБЩИНА ВАРНА, Булстат 000093442**, с административен адрес гр. Варна, бул. „Осми Приморски полк” № 43, представлявана от **** в качеството му на кмет, положителен установителен иск с правно основание чл.124 ал.1 от ГПК за приеме за установено в отношенията между страните, че **ИЩЦИТЕ СА СОБСТВЕНИЦИ** на недвижим имот, находящ се в с. ****, общ. Варна, ул. „*****” № 42, целият с площ от 603 кв.м, стар ****, кв. 26, парцел ****, по кадастрална карта от 2015г. с идентификатор № ****, с граници:

****.501.1031; ****.501.686; ****.501.685; ****.501.688; ****.501.689;
****.501.690, на основание чл.124 ГПК вр. чл.79 от ЗС -изтекла придобивна
давност- давностно владение, упражнявано в периода 01.06.1969 г. до 1989г.
от родителите на ищите и в периода от 1989г. до настоящия момент –
упражнявано от ищите.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред
Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____